

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 15 września 2015 r.

Poz. 3255

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.247.2015 WOJEWODY WARMIŃSKO - MAZURSKIEGO

z dnia 11 września 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. Z 2013 r., poz. 594 z późn.zm), stwierdzam nieważność § 7 ust. 3 pkt 4 uchwały Nr XI/83/2015 Rady Miejskiej w Węgorzewie z dnia 29 lipca 2015 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w obrębie Ogonki - Jezioro Świącayty w gminie Węgorzewo

Uzasadnienie

Rada Miejska w Węgorzewie, powołując jako podstawę prawną art. 18 ust.2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199, 443), podjęła w dniu 29 lipca 2015 r. uchwałę Nr XI/83/2015 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w obrębie Ogonki - Jezioro Świącayty w gminie Węgorzewo.

W § 7 ust. 3 pkt 4 uchwały zawarto zapis o następującej treści:

„W odniesieniu do stanowiska archeologicznego nr 4 obowiązują przepisy dotyczące ochrony zabytków i opieki nad zabytkami, w tym w szczególności:

- 1. prace ziemne należy poprzedzić weryfikacyjnymi sondażowymi badaniami archeologicznymi,*
- 2. budowa infrastruktury podziemnej powinna być prowadzona pod stałym nadzorem archeologicznym.”*

Przytoczony wyżej zapis § 7 ust. 3 pkt 4 uchwały reguluje kwestie, które zostały już uregulowane w akcie wyższego rzędu tj w ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Ustawa ta poświęca cały rozdział 3 kwestii zagospodarowania zabytków, prowadzenia badań, prac i robót oraz podejmowania innych działań przy zabytkach. W art. 31 ustawy wyczerpująco uregulowano zagadnienia związane z prowadzeniem prac ziemnych na terenie, na którym znajdują się zabytki archeologiczne.

Stosownie do treści § 137 załącznika do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. Z 2002 r. Nr 100, poz. 908), w uchwale nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń. Przepis ten wskazuje na zasadę, że uchwała rady nie może regulować jeszcze raz tego, co zostało już wcześniej przez ustawodawcę unormowane i stanowi przepis powszechnie obowiązujący. Powtarzanie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalna, gdyż trzeba liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (vide: wyrok NSA z dn.14 października 1999r. Sygn. akt: II SA/Wr 1179/98, wyrok WSA we Wrocławiu z dn.21 września 2011r. sygn. akt: II SA/Wr 479/11.). Jakiegokolwiek inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne. (vide: wyrok WSA w Gliwicach z dn.21 marca 2009r. sygn. akt: II SA/GI 522/09).

Biorąc pod uwagę, że zapis § 7 ust. 3 pkt 4 uchwały nie tylko powtarza regulacje ustawowe, ale dodatkowo je modyfikuje, należało orzec jak na wstępie.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
Grażyna Kluge
Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski